

[Otto Mørch]

Der ligger virkelig store, betydningsfulde perspektiver i denne udvikling, der tegner sig. Men jeg understreger, at den må samfundsmæssigt styres. Det er hamrende nødvendigt, for at bruge et trafikministerielt udtryk, for der er jo nemlig også negative sider i denne udviklingsfase.

Ser vi på udviklingen til i dag – og det bekræftes jo også af styregruppens rapport – har teleadministrationerne formået hver for sig og i fællesskab at udvikle og udbygge de nødvendige teleydelser, så de er på højde med ydelserne i selv de mest udviklede lande. Det gælder økonomi – der er vel ingen steder, teleydelser er billigere end herhjemme – det gælder med hensyn til servicegrad, og det gælder også med hensyn til produktsortiment. Derfor kan vi fastslå, at teleadministrationerne har formået på fuldt tilfredsstillende måde at imødekomme befolkningens behov for teleydelser. Kan de også det i fremtiden? Og er den organisationsform, vi virker under i dag, den rette for at være rustet til den store udfordring i den teknologiske eksplosion, som er i gang på området?

Her fortæller telerapporten os, at den koordinerende funktion for de fire teleadministrationer og den samlede styring af dem vel ikke hidtil har været tilstrækkelig stærk, og det påpeges navnlig, at netop denne funktion vil få en stadig større betydning i lyset af de perspektiver for det samlede telekommunikationsområde, som den tekniske udvikling tegner for os nu. Denne svaghed i systemet må antages at blive mere følelig i fremtiden.

Men når det er sagt og også tidligere erkendt, er der intet belæg for at hævde, at der nødvendigvis bør gennemføres meget gennemgribende ændringer i televæsenet i Danmark, for det udgangspunkt anerkendes jo fortsat, at dansk televæsen i alle henseender er på højde med de bedste. De fire teleadministrationer må herefter forudsættes opretholdt som separate enheder, men der må en nyordning til, som giver en bedre koordinatation og en større samlet beslutningsdygtighed i spørgsmål af væsentlig betydning for det samlede televæsens udvikling og drift.

Det fremgår af teleundersøgelsens rapport, at der er bred enighed om, at styring af det samlede teleområde bør styrkes. Jeg fornemmer også, at denne enighed vil findes her i tinget. Man ønsker med andre ord, at funktioner og standpunkter hos de tre selskaber og

i det statslige televæsen i højere grad end nu må undergives en samlet vurdering med henblik på en øget koordination. Jeg indrømmer, at der givetvis er visse løsninger, som er mere konsekvente i deres udformning end andre, og som jeg og også mit parti kan have stor principiel sympati for. Socialdemokratiet har da også lagt sigtelinjen på den sidste kongres og har en klar målsætning på dette område, men vi lægger fra regeringspartiets side vægt på og finder det meget vigtigt, at man aktuelt tager politiske, praktiske og tidsmæssige hensyn.

Der er som nævnt næppe tvivl om, at anvendelsesmulighederne på telekommunikationsområdet vil stå foran ekspansion. Hvordan man bedømmer disse muligheder kan variere, men det er i hvert fald sikkert, at man må tage dem i betragtning. Det er også klart, at stillingtagen til, i hvilken takt man skal udnytte disse muligheder, må være et samfundsanliggende, som må varetages af landets regering og folketing. De hensyn, der i så henseende bør tages, er bl. a. af økonomisk art, og det er fremfor alt derfor et spørgsmål om disponering af landets totale ressourcer. Men hertil kommer så en bredere vurdering af, hvilken nytte en eller anden bestemt anvendelsesmulighed i og for sig har. Lad os tage et nærliggende eksempel: en telenetjeneste som Teledata. Hvis en sådan tjeneste skal introduceres, hvorledes skal det da ske, hvem skal have adgang til at sprede informationen? Og mange andre spørgsmål kan stilles.

Det er klart, at beslutninger herom helt må hvile hos landets parlamentariske organer, og der er altså ikke tale om, at beslutninger af den karakter kan træffes inden for det enkelte selskab. Jeg finder det væsentligt at fremhæve dette, fordi der i den offentlige debat forekommer tilkendegivelser, der ikke helt tager i betragtning, at anvendelsesmulighederne for det offentlige telenet nu engang er underlagt en klar offentlig styring.

Nødvendigheden af en offentlig styring i relation til det offentlige telenet viser sig også i forhold til den problematik, som benævnes liberalisering af terminalmarkedet. Problemstillingen går kort ud på, at det alene skal være teleadministrationerne, der skal levere de apparater og det materiel, som må tilsluttes nettet.